

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et. Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

navrhovatelky: politická strana **Volt Česko**, IČ 172 90 775
sídlem Na dlouhém lánu 343/34, 160 00 Praha 6 – Vokovice
za níž ve věcech volebních jedná A. H., nar. X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Vitem Hruškou, LL.M.
sídlem Breitfeldova 709/13, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
odpůrcům: 1) politické hnutí **Stačilo!**, IČ 221 42 631
sídlem Václavov 741/12, 671 12 Miroslav
za nějž ve věcech volebních jedná J. B.
bytem X

2) **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 708 92 822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o návrhu na zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15. 8. 2025, č.j. KUPA-14052/2025-81, o registraci kandidátní listiny politického hnutí Stačilo!

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci a obsah návrhu

1. Navrhovatelka se včasným návrhem, doručeným soudu dne 19. 8. 2025, domáhala vydání rozhodnutí o zrušení registrace kandidátní listiny politického hnutí Stačilo! pro volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 3. a 4. října 2025. Jednalo se o návrh na poskytnutí soudní ochrany ve věcech registrace podle ust. § 89 odst. 1 písm. c) a § 89 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Návrh byl ve stručnosti odůvodněn následujícím způsobem.
2. Nosným bodem argumentace návrhu je tvrzení o obcházení aditivní uzavírací klauzule pro koalice stanovené ve volebním zákonu.
3. Po vymezení skutkového stavu navrhovatelka poskytla více tvrzení, která mají svědčit o tom, že politické hnutí Stačilo! svým postupem jednoznačně obchází ustanovení § 49 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky (dále jen „zákon o volbách do Parlamentu“), které stanoví, že pro získání mandátu se přihlíží pouze k těm kandidátním listinám, které získaly alespoň 5 % z celkového počtu platných hlasů jde-li o stranu nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

hnutí, dále 8 % jde-li o koalici dvou stran nebo hnutí, nebo 11 % jde-li o koalici tří a více stran nebo hnutí. K tomu uvedla, že politické hnutí Stačilo! se na celostátní úrovni dohodlo na spolupráci s Komunistickou stranou Čech a Moravy („KSČM“), Sociální demokracií („SOCDEM“), Českou stranou národně sociální („ČSNS“), a Spojenými demokraty – Sdružení nezávislých („SD-SN“), dále jen („ostatní strany“). Na kandidátní listině politického hnutí Stačilo! by měli kandidovat členové z těchto ostatních stran. V době podání návrhu nebyla podoba kandidátní listiny se jmény kandidátů známa. Navrhovatelka následně kandidátní listinu po zveřejnění ČSÚ soudu označila a zaslala. Někteří z členů ostatních stran jsou dokonce hlavními tvářemi kampaně politického hnutí Stačilo! Shrnuje, že spolupráce politického hnutí Stačilo! a ostatních stran naplňuje všechny znaky nepřiznané koalice, a to nejen na základě jejich programových a organizačních dohod, ale i zjevné ekonomické provázanosti. Uvedla, že *„formát kandidátní listiny byl zvolen účelově, aby se subjekty vyhnuly povinnosti čelit 11 % aditivní uzavírací klauzuli“*.

4. Pro podporu tvrzení navrhovatelka poukázala na rozdíly v registraci stran a koalic pro krajské volby v roce 2024. Doložila dokumenty prokazující spolupráci politického hnutí Stačilo! s označenými ostatními stranami. Navrhovatelka též odkázala na volební rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. K výkladu § 49 zákona o volbách do Parlamentu v návaznosti na dřívější nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 127/96 uvedla, že se jedná o protiústavní mezeru v zákoně. Teleologický výklad uvedeného ustanovení spolu s úmyslem zákonodárce jasně směřuje na podporu navrhovatelky. Jinak by aditivní uzavírací klauzule pro koalice byly nadbytečné.
5. Navrhovatelka navrhla, aby soud zrušil registraci kandidátní listiny politického hnutí Stačilo! pro volby do poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve volebním kraji Pardubickém, provedenou rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15. 8. 2025, č. KÚPA-1452/2025-81. K návrhu připojila memorandum o podpoře hnutí Stačilo! ze dne 15. 1. 2025 a další listiny.

II. Vyjádření účastníků a obsah správního spisu

6. Krajský úřad Pardubického kraje jako registrující orgán navrhl, aby soud návrh zamítl. Zdůraznil, že je vůlí každého kandidáta, na které kandidátní listině bude kandidovat. Zákon o volbách do Parlamentu neumožňuje registrujícímu orgánu odmítnout kandidátní listinu z důvodu, že se může jednat o skrytou koalici. Navrhovatelkou označená judikatura soudů využití zvýšené uzavírací klauzule nikterak nevynucuje. Je běžnou praxí i z minulosti, že politické subjekty hledají snazší cesty pro realizace svých cílů.
7. Politické hnutí Stačilo! označilo návrh jako nedůvodný a ve vyjádření navrhlo, aby soud návrh odmítl z důvodu nedostatku zmocnění od navrhovatelky, případně návrh věcně zamítl. Za volební koalici může být dle zákona považován jen ten subjekt, který se tak označí na podané kandidátní listině.
8. Z obsahu správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.
9. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15. 8. 2025, č. j. KÚPA-14052/2025-81, byla podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu České republiky, pro volby konané ve dnech 3. a 4. 10. 2025 registrována kandidátní listina politického hnutí Stačilo! Na kandidátní listině registrované tímto rozhodnutím jsou dva

kandidáti členem Stačilo! 7 kandidátů členem KSČM, 4 kandidáti členem ČSNS, 2 kandidáti členem SOCDEM a 4 kandidáti bez politické příslušnosti.

III. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud dospěl v řízení vedeném podle ust. § 89 s. ř. s. k následujícím závěrům.
11. Podle článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“) *státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.*
12. Podle článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky (dále jen „*Ústava*“) *státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.*
13. Podle § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu *kandidátní listiny pro volby do Poslanecké sněmovny mohou podávat registrované politické strany a politická hnutí, jejichž činnost nebyla pozastavena, a jejich koalice; za kandidátní listinu podanou koalicí se považuje ta, kterou všechny společně kandidující politické strany a politická hnutí jednoznačně na kandidátní listině jako koaliční označí, uvedou, kdo je členem koalice, a stanoví její název.* Podle § 31 odst. 2 zákona o volbách do Parlamentu *každá politická strana, politické hnutí a koalice může podat pro volby do Poslanecké sněmovny v každém volebním kraji pouze 1 kandidátní listinu; pokud politická strana a politické hnutí podávají samostatně kandidátní listinu, nemohou již být součástí koalice. Každá politická strana a politické hnutí může být členem pouze 1 koalice. Koalice musí být složena ze stejných politických stran nebo politických hnutí ve všech volebních krajích. Kandidát může být uveden pouze na 1 kandidátní listině pro volby do Poslanecké sněmovny.*
14. Předmětné rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, kterým byla registrována kandidátní listina politického hnutí Stačilo! bylo nepochybně vydáno v oblasti veřejného práva, přičemž pro Krajský úřad Pardubického kraje, který toto rozhodnutí vydal, jako osobu veřejnoprávní, uplatňující státní moc, platí princip, že taková osoba může činit pouze to, co zákon stanoví (článek 2 odst. 2 Listiny a článek 2 odst. 3 Ústavy). Pro osoby soukromého práva naopak platí princip „*co není výslovně zakázáno, je povoleno*“ (článek 2 odst. 3 Listiny). Uvedená ustanovení Listiny a Ústavy vyjadřují zásadu legality výkonu veřejné moci, což znamená mimo jiné, že orgány veřejné moci smějí jednat pouze tehdy, pokud jim to zákon výslovně umožňuje, tedy nemohou jednat svévolně, přičemž státní moc musí být vykonávána přesně podle jeho pravidel. Tato zásada se ve státoprávní vědě označuje jako enumerativnost veřejnoprávních pretenzí a vztahuje se obecně k výkonu jakékoliv veřejné moci. Postup orgánů veřejné moci je tedy obecně limitován touto zásadou, což znamená, že orgány veřejné moci musí mít pro svůj postup vždy zákonný podklad. Pokud tedy zákon stanoví zcela jasný a nepochybný postup pro uplatnění veřejné moci v případě registrace kandidátních listin pro předmětné volby, tak nelze po orgánu veřejné moci požadovat, aby se od jasného znění zákona odchýlil, a proto tím spíše je povinen v takovém případě orgán veřejné moci aplikovat takovou právní úpravu, přičemž v tom případě platí princip „*lex est lex*“ („*lex dura set lex*“), dále i na daný případ lze aplikovat starou římskou zásadu „*clara non sunt interpretanda*“ (jasné předpisy se nemají interpretovat, vykládat). Navíc v případě výkladu právní normy je třeba upřednostnit výklad na základě účelu zákona před výkladem jazykovým pouze za podmínky nejasnosti a nesrozumitelnosti právní normy, umožňující například více interpretací, jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není

jakákoliv pochybnost (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96).

15. Zákon o volbách do Parlamentu České republiky neumožňuje registračnímu orgánu odmítnout kandidátní listinu z důvodu, že se může jednat o „skrytou“ koalici. Pokud by taková možnost existovala, musela by být obsažena v relevantní právní úpravě.
16. V daném případě vycházel správní orgán ze zcela jasného ustanovení § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu, z něhož plyne, že zákonodárce vědomě upřednostnil subjektivní a formální princip, dle kterého je to výlučně sám politický subjekt, kdo dobrovolně rozhoduje, zda se chce voleb účastnit volební subjekt samostatně nebo jako volební koalice. V procesu registrace kandidátních listin je tedy relevantní pouze navenek projevená vůle politického subjektu, respektive to, jakým způsobem politický subjekt své kandidátní listiny nechá zaregistrovat, přičemž tato vůle byla v dané věci v registračním řízení jednoznačně projevována, když politické hnutí Stačilo! dalo jasně najevo, jak chce zaregistrovat vlastní kandidátní listinu.
17. Ke stejnému závěru (při existenci přísnější právní úpravy aditivní uzavírací klauzule pro postup koalic do prvního skrutinia, než jakou obsahuje zákon o volbách do Parlamentu v současnosti) dospěl v minulosti i volební senát Nejvyššího správního soudu v odůvodnění usnesení ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol 57/2017–24. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl:

„[20] Jelikož jsou v § 49 zákona o volbách do Poslanecké sněmovny stanoveny odlišné podmínky pro strany a hnutí kandidující v koalici a politické strany kandidující jednotlivě, považuje Nejvyšší správní soud za nutné, aby bylo na základě co nejjednoznačnějších kritérií možno určit, zda jde o koalici či samostatně kandidující politickou stranu či hnutí. Je totiž nanejvýš vhodné, aby si volič mohl již v průběhu volební kampaně a při samotných volbách vytvořit jasnou představu o tom, zda pro získání mandátu potřebuje kandidující subjekt podporu 5 % ze všech hlasů, či 10 %, 15 % nebo 20 %. Jde o jedno z hledisek, které část voličů může brát v potaz při svém rozhodování, zda se voleb zúčastnit a případně jakou politickou stranu, hnutí či jejich koalici volit.

[21] Zákonná úprava v § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu, která vymezuje to, co se považuje za kandidátní listinu podanou koalici, takovému požadavku vyhovuje. Rozhodné je, zda společně kandidující politické strany či hnutí jednoznačně označí kandidátní listinu jako koaliční, uvedou, kdo je členem koalice, a stanoví její název. Nejvyšší správní soud zastává stanovisko, že v případě pojmu, kandidátní listina podaná koalici, není důvodu se odchýlovat od doslovného jazykového výkladu, který by měl být pravidlem při interpretaci právní normy.

[22] Naopak úvahy stěžovatele o „skryté koalici“ působí matoucím dojmem a jejich připuštění by do volebního procesu vneslo nejistotu a řadu sporů včetně sporů soudních.“
18. Současně Nejvyšší správní soud v bodě 25 téhož usnesení zdůraznil, že „politické strany nejsou limitovány v tom, zda na kandidátní listině, kterou podávají, uvedenou výhradně své členy nebo i osoby, které nejsou členy žádné strany, případně členy jiné politické strany (shodně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 1996, sp. zn. I. ÚS 127/96, publ. jako N 41/5 SbNU 349). Ani skutečnost, že na kandidátní listině jedné politické strany či hnutí figuruje členové jiné politické strany či hnutí, nečiní z takové kandidátní listiny koaliční kandidátní listinu ve smyslu § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu, nejsou-li splněny požadavky uvedené v tomto ustanovení (tj. jednoznačné označení kandidátní listiny za koaliční ze strany společně kandidujících stran či hnutí, uvedení členů koalice a názvu koalice)“.

19. Z výše citovaného je zcela zřejmé, že správní orgán nemá zákonem vymezen žádný prostor proto, aby zkoumal, zda politickou stranou (hnutím) podaná kandidátní listina ve skutečnosti není kandidátní listinou podanou (skrytou) koalici několika politických stran. Nejde přitom o nevědomou mezeru v právu, nýbrž o úmysl zákonodárce, který zřetelně reagoval (viz zákon č. 204/2000 Sb.) na právní názor vyslovený Ústavním soudem v odůvodnění již zmiňovaného nálezu ze dne 28. 5. 1996, sp. zn. I. ÚS 127/96, kde Ústavní soud, při vědomí existence právní úpravy aditivní uzavírací klauzule pro postup koalic do prvního skrutinia srovnatelné s úpravou, kterou obsahuje zákon o volbách do Parlamentu v současnosti, vyslovil následující a v principu stále aktuální závěry:

„Zákon č. 247/1995 Sb. v žádném svém ustanovení neupravuje veřejnoprávní podmínky pro vznik a činnost koalice, nezakotvuje pravomoc žádného orgánu rozhodovat o tom, že určitý politický subjekt (politická strana nebo deklarované či nedeklarované seskupení politických stran nebo hnutí) účastníci se voleb (např. jako strana) je nutno chápat jako koalici, není tedy dáno žádné oprávnění státního či výkonem veřejné moci pověřeného orgánu zasahovat svým rozhodováním do (před)volebních aktivit politických subjektů. To ostatně potvrzuje i zákon č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a politických hnutích, když explicitně stanoví, že státní orgány mohou do jejich postavení a činnosti zasahovat jen na základě zákona a v jeho mezích (§ 3 odst. 1). Je zřejmé, že zákonodárce neměl v úmyslu do vytváření koalic (veřejnoprávně) zasahovat. Pokud by takové otázky ovlivňovat chtěl, musel by volební koalici přesně definovat a také reglementovat mechanismus přezkoumávání (zřejmě soudního), zda politický subjekt je stranou či koalici. Z toho lze dovodit, v souladu s ustanovením čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, respektive čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy ČR (zejména arg., každý občan může činit, co není zákonem zakázáno), že za daného právního stavu jen sám politický subjekt dobrovolně rozhoduje, zda se chce voleb účastnit jako (volební) subjekt samostatný nebo jako (volební) koalice. Při nedostatku právní regulace vytváření koalicí tedy může být relevantní jedině to, jakým způsobem subjekt své kandidátní listiny zaregistroval. Jistou podporu takovému závěru poskytuje sám zákon č. 247/1995 Sb. v ustanovení § 31 odst. 1, když ve výčtu subjektů oprávněných podávat kandidátní listiny pro volby se vedle politických stran uvádí i (bez dalšího) koalice. Utváření (volebních) koalic tak podléhá dohodě stran, která není nijak veřejnoprávně regulována, resp. zakázána. Zákon č. 247/1995 Sb. s takovým jednáním nespojuje žádné právní důsledky pro kandidující stranu. Není ani předepsáno, že na kandidátní listiny se zapisují pouze členové kandidující strany, je možné zapsat každou fyzickou osobu, která má pasivní volební právo (srov. zejména § 25 zákona č. 247/1995 Sb.). Vytvoření koalice je - za současné právní úpravy - volní akt, tj. projev vůle dvou či více politických stran či hnutí vytvořit (volební) koalici, jenž nepodléhá žádnému dalšímu schvalovacímu aktu či přezkumu státních orgánů.“

20. Současně nedochází ani k obcházení aditivní volební klauzule upravené v § 49 zákona o volbách do Parlamentu, neboť, odhlédne-li soud od toho, že v registračním řízení, jehož výstup je soudem nyní přezkoumávám, není § 49 zákona o volbách do Parlamentu aplikován, proces projednání a registrace kandidátních listin je upraven v § 33 zákona o volbách do Parlamentu. Tato úprava se při rozdělování mandátů užije pouze v případě, pokud se koalice politických stran a hnutí dohodla na společných koaličních kandidátních listinách a současně se rozhodla nechat zaregistrovat společné koaliční kandidátní listiny, které všechny společně kandidující politické strany a politická hnutí jednoznačně na kandidátních listinách jako koaliční označily. Tedy uvedly, kdo je členem koalice a stanovily její název (koaliční kandidátní listina je „sjednocená“, je to jeden celek se společným názvem, kterému se počítají hlasy jako celku, nikoli blok společně vzatých kandidátních listin).

Teprve po splnění všech těchto formálních podmínek jde o koalici ve smyslu zákona o volbách do Parlamentu [§ 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu totiž obsahuje vlastní definici pojmu koalice, jak plyne ze zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 204/2000 Sb. (viz část „k bodu 45“)]. Pokud výše uvedené formální podmínky splněny nejsou, o koalici ve smyslu zákona o volbách do Parlamentu se nejedná. V daném případě návrh na registraci koaliční kandidátní listiny členy navrhovatelkou tvrzené koalice podán nebyl.

21. Z výše uvedených důvodů není rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje v rozporu se zákonem ani protiústavní, neboť politické strany nejsou limitovány v tom, zda na kandidátní listině, kterou podávají, uvedou výhradně své členy nebo i osoby, které nejsou členem žádné strany, případně členy jiné politické strany (k tomu srov. výše zmíněné usnesení volebního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. Vol. 57/2017-24 a nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 1996, sp. zn. I. ÚS 127/96).
22. V důsledku takového postupu nedochází k porušení principu rovnosti účastníků politické soutěže ve smyslu čl. 22 Listiny, neboť i navrhovatelka může využít takové možnosti – v tom jsou si všechny politické subjekty rovny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 44/17, bod 171). Ze stejných důvodů nedochází ani k nerovnosti v oblasti financování politických stran. Navíc, jak uvedl Ústavní soud v odůvodnění nálezu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 11/17 (bod 94), *„politické strany mohou vzájemně spolupracovat s jinými politickými stranami formou poskytování darů, přičemž může jít o legitimní prostředek, jak působit v prostředí, ve kterém mají menší (např. regionální) politické strany složitější přístup do Poslanecké sněmovny v důsledku nutnosti překročení celostátní uzavírací klauzule, kdy současně vytvoření formální koaliční spolupráce politických stran naráží na výraznou nevýhodu ve formě přísně nastavené a v ustálených demokraciích v této podobě nestandardní sčítací uzavírací klauzule pro vstup do Poslanecké sněmovny. Tato nevýhoda působí vůči možné formální koaliční spolupráci demotivujícím způsobem, a je tedy pochopitelné, pokud zejména menší politické strany hledají jiné formy spolupráce, které mohou být spojeny i s finanční podporou (např. kandidování členů jedné politické strany na kandidátních listinách jiné politické strany, u níž je překročení 5 % hranice při volbách do Poslanecké sněmovny pravděpodobnější)“*. Ústavní soud tak posoudil praxi, kterou navrhovatelka hodnotí jako obcházení zákona, jako legitimní, resp. pochopitelnou, aniž by současně vyjádřil obavu z možné fragmentace Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. K tomu patrně ostatně, vzdor existenci Ústavním soudem popsané a soudy a zákonodárcem dlouhodobě akceptované praxe, dosud nikdy nedošlo. S těmito závěry Ústavního soudu se krajský soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje
23. Soud tedy uzavírá, že Krajský úřad Pardubického kraje postupoval při registraci kandidátní listiny politického hnutí Stačilo! v souladu se zákonem, ustálenou správní praxí, tedy praxí zakládající legitimní očekávání politických stran, a výše citovanými závěry Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Je to pak spíše výklad navrhovatelky, který se významně odchyluje od doslovného znění zcela jasného § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu a dosavadní ustálené správní a soudní praxe. Akceptace výkladových závěrů navrhovatelky soudem a posléze správními orgány by do volebního procesu vnesla nejistotu a vyvolala řadu sporů. Navíc obecně zcela jistě platí, že zásah do volebních pravidel v době krátce před volbami je krajně nežádoucí, resp. nevhodný. Takový zásah může vnést zmatek mezi voliče a volební orgány s rizikem zatemnění volebního výsledku. To připomněl i Ústavní soud v nálezu ze dne 2. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 44/17 (bod 209), a odkázal na tzv.

Purcell principle [podle rozsudku Nejvyššího soudu USA ve věci Purcell vs. Gonzales, 549 U.S. 1 (2006), jenž je dostupný na <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/549/1>]. Dle takto zformulované zásady by soudy neměly vydávat příkazy (někdy si je navíc navzájem rušit) měnící volební pravidla v době těsně před hlasováním. Jinými slovy, pro soud nemůže být bez dalšího pominutelné, jak se volební pravidla v delší době minulé ustálila.

24. V této souvislosti a spíše na okraj soud připomíná, že nyní pojednávaná situace podoby kandidátní listiny není ani nijak nová. Nastala jednak ve volbách do Poslanecké sněmovny v roce 2017 u politické strany TOP 09, což bylo posouzeno Nejvyšším správním soudem ve shora uvedeném usnesení ze 14. 11. 2017. Již dříve, v roce 2013, kandidovala politická strana TOP 09 s podporou politického hnutí STAN, v roce 2017 kandidovala ODS s podporou Soukromníků. Také se jednalo o *de facto* koalice, které však kandidovali *de iure* jako jedna politická strana. Krajským soudem nyní posuzovaná právní úprava voleb do Poslanecké sněmovny vyvolala soudní spory již v minulosti, zákonodárce na ni přesto nijak nereagoval. Změnu nepředpokládá ani budoucí úprava v § 28 odst. 2 zákona č. 88/2024 Sb., o správě voleb, podle kterého „*za kandidátní listinu podanou koalicí se považuje kandidátní listina podaná společně několika politickými stranami nebo politickými hnutími, pokud všechny kandidující politické strany a politická hnutí kandidátní listinu jako koaliční označí, uvedou, kdo je členem koalice, a stanoví název koalice*“. Z výše uvedeného lze usuzovat, že vůle zákonodárce nesměřovala k tomu, aby podobné volební strategii zabránil, což by bylo poměrně snadné tím, že by zakázal kandidovat členům jedné politické strany na kandidátce jiné politické strany či politického hnutí a umožnil by kandidaturu pouze osobám bez stranické příslušnosti.
25. Pro úplnost zdejší soud dodává, že nepovažoval za nutné provádět dokazování navrhovatelkou předloženými dokumenty ani dalšími dokumenty předloženými odpůrcem, neboť by to bylo nadbytečné. Dokazování by totiž mohlo toliko směřovat k prokázání, zda je odpůrce 1) nepřiznanou koalicí, což nebylo v posuzované věci nikterak podstatné, jak se podává z výše uvedeného. Relevantní bylo toliko posouzení formálních podmínek ustanovení § 31 odst. 1 zákona o volbách do Parlamentu České republiky, nikoliv případná faktická povaha kandidátní listiny politického hnutí Stačilo!

IV. Závěr a náklady řízení

26. Ze všech výše uvedených důvodů soud návrh jako nedůvodný bez jednání (§ 90 odst. 3 věta druhá s. ř. s.) zamítl (výrok I). Pro odmítnutí návrhu soud neshledal důvody, neboť navrhovatelka doložila řádnou a odpovídající plnou moc vystavenou pro zmocněného zástupce.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 93 odst. 4 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků řízení ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Toto usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.) Kasační stížnost proti usnesení není přípustná (§ 104 odst. 1 s. ř. s.).

Pardubice, 2. září 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu